

— Тъзи цвѣта сж предвестницитъ на Ко, — отговори джуджето съ въздишка.

— Ко киче вече гората! Ко кичи вече гората! — извикаха радостно дърваритѣ.

— Какъ се казватъ тия хубави, нѣжни цвѣта? — запита нѣкой.

— Кокичета, както вие първи ги нарекохте, — отговори нещастниятъ баща и бавно трѣгна къмъ самотната червена кѣщичка.

Мария Пиронкова

Майчина рѣка

Какъ обичахъ да ме гали,
майко, твоята рѣка,
неведнажъ си спомняхъ съ жалость
за сирацитѣ въ свѣта.

Всѣка сутринъ съсъ милувка
ти ме будѣше отъ сънь,
и азъ като вихъръ припкахъ
къмъ училището вънъ.

А когато въ твойтъ скути
вечеръ скривахъ азъ чело,
сѣщахъ си въ съня честити
лъхъ отъ ангелско крило.

Колко нощи въ огненица
пламналото ми лице,
като съ Божия дѣсница,
галѣше ти отъ сърдце...

Сторѣхъ ли беда, виновно
свеждахъ азъ предъ тебъ глава,
чакахъ те съ рѣка гальовно
ти да ми простишь грѣха.

Кой ли, майко, ще забрави
твойтъ галещи рѣце,
дето съ толкозъ обичъ сгрѣватъ
всѣко мѣничко сърдце?

Христина Стоянова